

พุดคุณกับการปฏิบัติธรรมช่วยค้าขายได้

ขจร ยศชนะ

R10011

ดิฉันนางขจร ยศชนะ ปัจจุบันอายุ ๓๑ ปี จบการศึกษาจากสถาบันแม่โจ้ เทคโนโลยีการเกษตรเมื่อปี ๒๕๓๒ สาขาส่งเสริมการเกษตร คณะธุรกิจเกษตร พอจบมาแล้วก็ไม่ได้ทำงานตามที่เรียนมา แต่กลับมาทำธุรกิจเกี่ยวกับการค้าขายผ้า เนื่องจากคุณพ่อต้องมาเสียชีวิตไป และตัวดิฉันเองก็เป็นลูกสาวคนโต ต้องดูแลกิจการต่อจากคุณแม่ น้อง ๆ ทั้งสองคนต่างก็มีครอบครัวกันหมดแล้ว

ดิฉันเริ่มงานตรงนี้โดยไม่รู้เรื่องอะไรเลย ก็ทำไปเรื่อย ๆ ไม่สนใจอะไร แรก ๆ คุณแม่จะคอยช่วยและดูอยู่ห่าง ๆ พอท่านเห็นว่าจะไปได้ดี ท่านก็วางมือหมด เป็นเวลาประมาณปีกว่า คุณแม่ท่านก็โอนให้หมด ตอนแรกลงทุนให้ ๕๐,๐๐๐ บาท ถึงตอนนี้ดิฉันแต่งงานแล้วสามีทำงานเกี่ยวกับการตกแต่งตามบริษัทต่าง ๆ ingsให้ดิฉันทำคนเดียว ดิฉันเหนื่อยมากเพราะคนงานเยอะมาก ตอนแรกก็เริ่มจากคนเย็บผ้า ๕-๖ คนเท่านั้น ต่อมาก็เพิ่มขึ้นจนถึง ๑๐ กว่าคน กิจการดีขึ้นจนถึงปี ๒๕๓๕ ดิฉันได้ปลูกบ้านพร้อมกับขยายกิจการไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งปลายปี ๒๕๓๖ ได้ย้ายมาอยู่บ้านใหม่ กิจการเริ่มลุ่ม ๆ ดอน ๆ เงินหมุนไม่ค่อยทันเพราะนำเงินไปปลูกบ้าน ซื้อรถเกือบหมด และตอนนั้นทางจังหวัดของดิฉัน มีการตั้งสมาคมฌาปนกิจขึ้น คือเราต้องหากคนเข้าไปสมาคม พอครบกำหนด ๓ เดือนแล้ว ถ้าคนที่เราพกเข้าไปสมาคมเกิดเสียชีวิต เราก็จะได้รับเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินสงเคราะห์ช่วยทำศพ และถ้าตายก่อนครบกำหนด คือก่อน ๓ เดือน เงินที่เราซื้อเข้าสมาคมในตอนแรก ซึ่งประมาณ ๔๐๐ - ๑,๒๐๐ บาทต่อคน ตามอายุของคนที่เราเข้าไปสมาคม คืออายุน้อยก็ซื้อเข้า ๔๐๐ บาท ถ้าอายุมาก ๖๐-๗๐ ปีขึ้นไป ก็ ๑,๐๐๐ - ๑,๒๐๐ บาท

ดิฉันนำคนเข้าสมาคมทั้งหมดเกือบ ๔๐๐ คน หวังว่าจะได้รับผลประโยชน์ ๒๐ ล้านกว่าบาท ดิฉันต้องจ่ายเงินในการซื้อเข้าสมาคมทั้งหมดเกือบสองแสนบาท แต่เหตุการณ์ไม่เป็นดังที่คิด เพราะสมาคมแต่ละสมาคมต่างก็ตั้งขึ้นมาโดยไม่ถูกกฎหมาย และคนที่ดิฉันนำไปเข้าสมาคมนั้นเกิดตายก่อนกำหนดบ้าง ดิฉันก็ต้องเสียเงินในการนำเข้าสมาคมไป

การนำคนเข้าสมาคมนั้น ดิฉันจะคัดเอาคนที่มีอาการเกือบจะถึงขั้นแล้ว คือ เป็นเอดส์ เป็นมะเร็ง คนแก่สูงอายุ พอเห็นว่าคนนี้อาการอาจไม่ครบกำหนด ดิฉันก็จะซื้ออาหารยาบำรุงไปฝาก เพื่อให้ครบกำหนด แต่มันไม่เป็นแบบนั้น คนเหล่านั้นเกิดตายก่อนกำหนด คน

ที่ไม่ตายก็ยังมีอยู่ จนทำให้ดิฉันเกิดความคิดที่แข่งเขาในใจว่าทำไมไม่ตายสักที พอตั้งสมาคมมาได้ประมาณ ๔ เดือน สมาคมก็เป็นอันล้ม ดิฉันก็ต้องสูญเสียเงินไปทั้งหมด

ตอนนั้นดิฉันต้องออกจากบ้านทุกวัน เงินที่ค้าขายมาก็เอาไปใช้อย่างนี้หมด ไม่สนใจกิจการที่ทำอยู่ ปล่อยให้เด็ก ๆ ทำกันเอง ลูกค้ามาหาก็ไม่เจอ ในวันหนึ่ง ๆ ดิฉันต้องเสียเงินประมาณวันละ ๑๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเป็นเงินสงเคราะห์ในรายที่เขารอดตายก่อน คือรายละ ๕๐ บาท ดิฉันก็ส่งเงินไปเรื่อย ๆ จนสมาคมล้ม เงินก็หมด กิจการก็แย่งลง เงินก็หมุนไม่ทัน ดิฉันหมดกำลังใจ เทียวไปตามบ้านเพื่อน ญาติพี่น้อง กิจการก็ทิ้งให้เด็ก ๆ ดู การที่ดิฉันออกจากบ้านนี้แหละจึงได้ไปพบหนังสือเล่มเก่า ๆ เล่มหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องของหลวงพ่อบุญ พระราชสุทธิญาณมงคล ที่บ้านคุณน้ำ เมื่อดิฉันอ่านดูก็รู้สึกแปลก ๆ ไม่เหมือนที่อื่นและไม่รู้ด้วยว่าวัดนี้อยู่ตรงไหน แต่มีความตั้งใจว่า ต้องไปวัดนี้ให้ได้ และเข้าใจว่าหลวงพ่อบุญคงมรณภาพแล้ว เพราะในหนังสือไม่ได้บอกว่า หลวงพ่อบุญยังมีชีวิตอยู่

ดิฉันตั้งใจจะไปทำบุญโดยเอาจากแผ่นที่ในหนังสือปี ๒๕๓๗ และเดินทางไปกับญาติพี่น้องและคนงาน และได้พบหลวงพ่อบุญ ดิฉันดีใจและเกิดความปลื้มปีติเป็นอย่างมากที่ทราบว่าหลวงพ่อบุญยังมีชีวิตอยู่ จึงได้ซื้อเทป หนังสือ มาอ่าน มาฟัง และลองสวดมนต์ตามที่หนังสือเขาสอนไว้ คือ สวดบทพาหุงก่อน แล้วสวดพุทธคุณเท่าอายุเกินหนึ่ง และอธิษฐานให้กิจการดีขึ้นเรื่อย ๆ แม่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร เจ้าที่เจ้าทาง พญาช้างสาร และร้านของลูกค้าที่นำผ้าไปจำหน่าย ตลอดจนผู้สวมใส่ กิจการก็ดีขึ้นตามลำดับ และนึกในใจว่าต้องหาทางมาปฏิบัติธรรมที่วัดให้ได้ จนในที่สุดก็ได้มาปฏิบัติช่วงปลายปี ๒๕๓๘

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ เหตุการณ์ก็กลับเปลี่ยนอย่างมาก คือจากหน้ามือเป็นหลังมือ จากคนงานเมื่อก่อนที่เคยมีอยู่แค่ ๑๐-๑๕ คน ตอนนี้อยู่เป็นคณงานเข้ามาอยู่ในบ้านทั้งหมด ๖๐ กว่าคน และกระจายตามหมู่บ้านอีก ๗๐-๘๐ คน สามเณรที่เคยตีหม้อเป็นประจำก็เริ่มมีความคิดที่อยากบวช และในที่สุดก็ได้บวชเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๘ และได้ลาสิกขาแล้ว

ตอนที่กิจการดิฉันกำลังจะล้ม เพราะดิฉันกำลังจะเลิกกิจการ โดยประกาศขายบ้านพร้อมกิจการ ๕ ล้านบาทบาท พอมีคนมาซื้อดิฉันก็ตั้งราคาขายใหม่เป็น ๗ ล้าน พอมีคนจะซื้ออีกดิฉันก็ตั้งราคาใหม่เป็น ๑๐ ล้าน คือเกิดความเสียดายบ้าน กิจการ และกลัวว่าคนงานจะไม่มืงานทำ จนกระทั่งได้พบหลวงพ่อบุญ และได้ปฏิบัติตามคำสอนของท่าน กิจการก็เริ่มดีขึ้นอย่างรวดเร็วและขยายออกไปเรื่อย ๆ และตอนนี้ดิฉันเลิกล้มความคิดที่จะขายแล้ว

เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันอีกเรื่องหนึ่งซึ่งได้เกิดกับสามีดิฉัน คือเขาได้เอารถจักรยานยนต์ออกไปงานเลี้ยงฉลองวันเกิด ขากลับรถเสียหลักล้มลงข้างทาง ศีรษะฟาดกับพื้น เลือดคั่งในสมอง ต้องผ่าตัดสมอง อยู่ในห้อง I.C.U. หมอบอกว่าให้ฉันทำใจไว้ครึ่งหนึ่งก่อน คือ ๕๐-๕๐ ดิฉันเกิดความกลัว ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ก็นึกถึงหลวงพ่อกลับมาก็นั่งสมาธิภาวนา สวดพุทธคุณ อธิษฐานจิตขอให้เขาแคล้วคลาด ก็ดีขึ้นทั้งที่ผ่าตัดสมองถึงสองข้าง พอวันที่ ๕ ก็ออกจากห้อง I.C.U. ได้ สมองที่ได้รับความกระทบกระเทือนก็เกือบเป็นปกติ จำอะไรได้หมด ๑๖ วันก็ออกจากโรงพยาบาลได้เลย หมอแปลกใจว่าทำไมอาการถึงดีขึ้นรวดเร็วมากและไม่พิการทางสมองตามที่หมอดูคาดการณ์ไว้ และตอนนี้สามีดิฉันก็ได้กลับมารักษาตัวอยู่ที่บ้านแล้ว

จากเหตุการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตของดิฉันทั้งหมด ดิฉันเกิดความรู้สึกว่า การสวดมนต์บทพุทธคุณ พาหุงมหากา และ การปฏิบัติธรรมนี้สามารถช่วยเหลือได้ อย่างน้อยที่สุดทางด้านจิตใจของเรา จะเข้มแข็งขึ้น สบายขึ้น ไม่ฟุ้งซ่าน พอมีเหตุการณ์อะไรที่แย่มาก ๆ ก็จะทำให้ระลึกถึงหลวงพ่อก่อน และทุก ๆ อย่างก็จะดีขึ้นเรื่อย ๆ